

EŠLI ELSTON

**PRVA
LAŽ JE
NAJVAŽNIJA**

Preveo
Nikola Pajvančić

Laguna

Naslov originala

Ashley Elston
FIRST LIE WINS

Copyright © 2024 by Ashley Elston
This edition is published by arrangement with Sterling
Lord Literistic, Inc. and ANA Sofia
Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

Mileru, Rosu i Arčeru

PRVO POGLAVLJE

Sve počinje od sitnica: još jedna četkica u staklenoj čaši pored lavaboa, nekoliko odevnih predmeta u najmanjoj fioci, punjači za telefon sa obe strane kreveta. Onda se te sitnice pretvaraju u malo veće stvari: brijače, sredstva za ispiranje usta i antibebi pilule, svi se oni bore za prostor u ormariću, i pitanje više ne glasi: „Kad dolaziš?“, već: „Šta spremamo za večeru?“

A ma koliko ja od njega strepela, taj sledeći korak bio je neizbežan.

Ljude okupljene oko stola, ljude koje Rajan poznaje od malih nogu, možda vidim prvi put, ali su svi приметили da sam ja već u potpunosti postala deo njegovog života. Te male detalje koje žena donosi u muškarčevu kuću, kao što su istovetni jastučići na sofi ili blag, miris jasmína iz spravice na polici za knjige, druge žene primećuju čim uđu.

Glas dopire preko svećama obasjanog stola, obilazi cvetni aranžman za koji su mi tvrdili da je „nežan ali ipak osoben“, pa lebdi ispred mene. „Evi, to je baš neobično ime.“

Okrećem se ka Bet i razmišljam da li da odgovorim na to pitanje koje baš i nije pitanje.

„Skrraćeno od Evelin. Ime sam dobila po baki.“

Žene se krišom pogledavaju, nemo komuniciraju preko stola. Sve moje odgovore procenjuju pa ih skladište, da kasnije o njima raspravljaju.

„O, to je baš divno!“, ciči Alison. „I ja sam ime dobila po baki. Odakle ono reče da si?“

Nisam rekla odakle sam, i one to znaju. Kao ptice grabljivice, čitave večeri će samo ključati, sve dok ne čuju ono što ih zanima.

„Iz jednog malog mesta u Alabami“, odgovaram.

Pre nego što pitaju iz kog malog mesta u Alabami, Rajan menja temu. „Alison, baš sam prošle nedelje naleteo na tvoju baku u bakalnici. Kako se ona drži?“

Obezbedio mi je nekoliko dragocenih trenutaka predaha, dok Alison priča kako se njena baka snalazi posle smrti njenog deke. Neće, međutim, proći dugo pre nego što se ponovo nađem u žiži.

Ne moram da poznajem te ljude da bih znala sve o njima. Zajedno su išli u vrtić, pripadali istom malom krugu prijatelja, sve do mature. Onda su pobjegli iz grada, po dvoje i po troje, da studiraju na univerzitetima do kojih se odavde stiže za najviše dan vožnje. Učlanili su se u studentska sestrinstva i bratstva sa drugim sličnim grupama od po dvoje i troje, sa osobama sličnog porekla, da bi se onda postepeno vratili u ovaj gradić u Luizijani, i krug se ponovo zatvorio. Studentske organizacije sa grčkim slovima zamenili su članstvom u dobrotvornim društvima, zvanjem gostiju na večeru i odlazanjem u goste, golfom u subotu po podne, pod uslovom da se ne poklapa sa fudbalskim utakmicama.

Ne krivim ih što su takvi; zavidim im. Zavidim na lakoći koju osećaju u tim situacijama, što tačno znaju šta da očekuju i šta se očekuje od njih. Zavidim im na lakoći koja

prati spoznaju da su ih svi u ovom gradu videli i u najgorem izdanju, a ipak ih prihvataju.

„Kako ste se vas dvoje upoznali?“, pita Sara, pošto je ponovo usmerila pažnju na mene.

To je sasvim nedužno pitanje, ali me ipak uznemirava.

Osmeh na Rajanovom licu govori mi da on zna kako se ja osećam zbog tog pitanja i da je spreman da uskoči i odgovori umesto mene, ali mu ja odmahujem glavom.

Pažljivo brišem usne jednom od belih platnenih salveta koje sam kupila posebno za ovu priliku i kažem: „Pomogao mi je da promenim probušenu gumu.“

Rajan bi im rekao više nego što zaslužuju, i zato sam ga zaustavila. Ne spominjem da sam bila u kafani za kamiondžije na obodu grada, gde sam radila za šankom, pazeći da sve čaše uvek budu pune. I ne spominjem da, dok oni imaju magistrature i pravosudne ispite, ja imam samo srednjoškolsku diplomu.

Ti njegovi prijatelji bi to, makar i nenamerno, doživeli kao manu. Možda čak ne bi ni bili svesni da to čine.

Rekla sam Rajanu da se bojim šta će misliti o meni kada jednom saznaju da se moja prošlost toliko razlikuje od njihove. Uveravao me je kako njega nije briga šta oni misle, ali znam da nije tako. Činjenica da je popustio i da ih je sve pozvao ovamo i proveo čitavu nedelju pomažući mi da pripremim jelovnik *baš kako treba* govori mi više od šaputanja na jastuku da mu se sviđa koliko sam ja drugačija, koliko se razlikujem od devojaka sa kojima je odrastao.

Alison se okreće ka Rajanu i kaže: „Pa, prilično je korisno imati tebe u blizini.“

Ja posmatram Rajana. Čitavo naše upoznavanje svela sam na jednu rečenicu i on je, za sada, pustio da mi to prođe.

Dok me gleda, na usnama mu poigrava osmejак koji mi govori da je ovo – bar za sada – moja predstava, i da je on spreman da u njoj učestvuje.

Alisonin muž Kol dodaje: „Ne bi me začudilo da ti je baš on probušio gumu, da bi posle mogao da je popravi.“

Svi za stolom se smeju, a Kola je žena verovatno gurnula laktom u rebra, sudeći po tome kako se drži za bok. Rajan odmahuje glavom, i dalje zagledan u mene.

I ja se smejem, ne preglasno i ne predugo, da bih pokazala koliko mi je zabavna pomisao da bi se Rajan toliko potrudio da me upozna.

Da mi je zabavna pomisao da bi *bilo ko* toliko dugo posmatrao nekoga, da sazna kako u četvrtak uveče uvek sipa benzin na istoj pumpi, pošto je dan proveo u svom preduzeću u istočnom Teksasu. Da je neko znao da on najčešće koristi pumpe sa zapadne strane zgrade, i da mu se pogled gotovo uvek malčice predugo zadržava na svim ženama koje prođu, a posebno na ženama u kratkim suknjama. I da bi neko primetio sitnice kao što su LSU* bejzbol kapa na zadnjem sedištu, majica sa simbolom studentskog bratstva koja viri ispod bele košulje ili nalepnica kantri kluba u donjem levom uglu vetrobrana, da bi sigurno imali o čemu da pričaju kada se jednom upoznaju. Da bi neko gurnuo nokat u ventil *tačno kako treba*, da vazduh šišteći izađe.

Hoću da kažem, zabavna je pomisao da bi se jedna osoba toliko potrudila samo da upozna drugu.

*

„Sve sam uradila baš kako treba“, kažem dok stavljam poslednji tanjir u sudoperu punu pene i tople vode. Rajan mi

* LSU – *Louisiana State University* – Državni univerzitet Luizijane (Prim. prev.)

prilazi s leđa, rukama blago prelazi preko mojih bedara pa me obuhvata oko struka. Spušta bradu na moje rame i usnama dodiruje mesto na mom vratu, pošto zna da to obožavam.

„Očarala si ih“, šapuće.

Nisam ih očarala. U najboljem slučaju sam zadovoljila prvi talas znatiželje. I zamišljam da su sve žene, još dok su automobili kretali ispred naše kuće, već kucale poruke, da su secirale svaki detalj večeri i pretraživale sve društvene mreže da otkriju ko sam to tačno ja i iz kog gradića u Alabami dolazim.

„Evo stigla mi je poruka od Reja. Sara traži tvoj broj da te zove na ručak sledeće nedelje.“

To je bilo brže nego što sam očekivala. Osećam da ka meni juri drugi talas znatiželje, podstaknut otkrićem da su pretrage na netu dale tek minimum informacija, a one čeznu za još.

„Poslao sam mu broj. Nadam se da je to u redu.“

Okrećem se da ga pogledam, prelazim šakama uz njegove grudi i na kraju ih zaustavljam na njegovim obrazima. „Naravno. To su tvoji prijatelji. A nadam se da će postati i moji prijatelji.“

I tako me sada čeka ručak, na kome će pitanja biti neposrednija, zato što Rajan neće biti prisutan da to spreči.

Dižem se na prste i privlačim ga bliže, tako da moje i njegove usne deli tek koji centimetar. Oboje volimo taj trenutak, to iščekivanje, kada nam se dah meša i kad moje smeđe oči gledaju u njegove plave. Blizu smo, ali nismo dovoljno blizu. On zavlači ruku ispod moje suknje, pritiska mekanu kožu mog struka dok mu ja prstima prelazim preko vrata pa ih skupljam u njegovoj tamnoj kosi. Rajanova kosa je duža nego što je bila kada smo se upoznali, kada sam počela da ga posmatram. Rekla sam mu da mi se tako sviđa. Da volim

da imam nešto da držim, i on je prestao da se šiša. Primetila sam da su se njegovi prijatelji začudili kada su ga videli, jer po mojim pretragama društvenih mreža, njemu kosa nikada nije dodirnula okovratnik. A onda su me pogledali i ja sam videla njihova pitanja. *Zašto se Rajan promenio? Da li je to zbog ove devojke?*

Spušta ruke, hvata me za butine ispod kratke suknje pa me diže, tako da mogu da ga obuhvatim nogama.

„Hoćeš li da prespavaš?“, šapuće, mada smo u kući samo nas dvoje. To pitanje mi postavlja svake noći.

„Hoću“, odgovaram ja šapatom. I moj odgovor je uvek isti.

Rajanove usne se nadvijaju nad mojim usnama, ali on i dalje pazi da između nas ostane malčice prostora. Njegovo lice mi se muti pred očima. Iako me to izluđuje, čekam da on premosti razdaljinu između nas.

„Neću više to da te pitam. Želim da znam da ćeš biti ovde svake noći, zato što je ovo i tvoj dom. Šta kažeš? Hoće li ovo biti i tvoj dom?“

Zarivam prste dublje u njegovu kosu i čvršće ga stežem nogama. „Mislila sam da me nikad nećeš pitati.“

Na usnama osećam njegov osmeh i on me ljubi i nosi kroz kuhinju, pa hodnikom do spavaće sobe.

Do naše spavaće sobe.

DRUGO POGLAVLJE

J oš otkako me je Rajan pre pet dana pitao da se preselim kod njega i otkako sam ja na to pristala, on ne može da dočeka da se to desi. Probudila sam se ujutro posle večere i videla ga kako razgovara sa firmom za selidbe, kako zakazuje kamion i radnike za to isto popodne, pošto im je neko otkazao u poslednjem trenutku.

Ubedila sam ga da sačeka, makar samo nedelju dana, da bude siguran da to zaista želi, da to nije pitao tek tako, posle večeri uz skupo vino i savršeno spremljen biftek. Takođe, spomenula sam da je malo požurio što je pozvao firmu za selidbu iako ja još ništa nisam spakovala.

„Ako ne želiš zaista da se preseliš kod mene, a ti mi reci, važi?“ Rajan stoji pred ogledalom u kupatilu, vezuje tamno-plavo-sivu prugastu kravatu i trudi se da izgleda kao da me je upitao nešto beznačajno. Duri se. To sam i ranije viđala, kad nije sve po njegovom.

Ja skačem i sedam na pult, pomeram se duž površine od belog mermera, sve dok ne sedim tačno ispred njega. On gleda preko mog ramena, kao da i dalje u ogledalu iza mene može da vidi kako mu ide. Jutros se pomalo klinački ponaša.

Dobro sam upamtila njegovo lice, ali ga i dalje proučavam, svaki put kada mi se pruži prilika, tražim svaki detalj koji sam možda propustila. Privlačan je na klasičan način. Tamna kosa mu je gusta i malo se kovrdža na krajevima kada je predugačka, kao sada. Njegove plave oči su prodorne i izražajne, i mada se upravo obrijao, znam da će mu noćas kada ga budem videla brada biti hrapava i da ću se sva nažežiti kada mi dodirne vrat.

Sklanjam mu šake i dovršavam vezivanje kravate. „Naravno da želim da se doselim ovamo. Odakle ti sad to?“

Rajan gleda dole u kravatu, ispravlja je iako je već ispravna, pošto mora nešto da uradi. Jutros me nije dodirnuo, jedva da me je pogledao. Da, pravi klinac.

Pošto mi nije odgovorio, dodajem: „Da li si se *ti* predomislio? Znam da misliš da izbegavam da se spakujem, ali sam danas odvojila čitav dan da to završim, a dolaze i iz *Gudvila** da odnesu sve što mi više ne treba. Ali mogu da ih pozovem i da otkažem...“

Njegov pogled i ruke napokon su na meni. „Da, i dalje želim da dođeš. Nisam znao da si to isplanirala za danas. Ali izabrala si jedini dan kada ne mogu da ti pomognem. Danas mi je raspored pretrpan.“

Danas je četvrtak i on će dan provesti osamdeset kilometara daleko, u svom preduzeću u istočnom Teksasu. Baš kao svakog četvrtka.

„Znam, termin je skroz bez veze. Ali ja samo danas mogu da zbrišem s posla i samo danas po podne *Gudvil* može da pošalje kamion. Nemam mnogo stvari, tako da mi neće trebati mnogo vremena, bez obzira na to što ću biti sama.“

* Engl.: *Goodwill* – neprofitna organizacija koja se između ostalog bavi i sakupljanjem i prodajom (po simboličnim cenama) starih stvari. (Prim. prev.)

On mi steže bokove dok se naginje da me poljubi u usne. Odavno je prestao da se duri i ja ga privlačim stopalima oko nogu.

„Možda mogu da javim da sam bolestan. Ipak sam ja šef, i krajnje je vreme za malu zloupotrebu ovlašćenja“, kaže i smeje se.

Ja se kikoćem između poljubaca. „Sačuvaj bolovanje za nešto bolje od selidbe. A stvarno, ja nemam bogzna šta da spakujem, pošto ću većinu stvari da doniram *Gudvilu*.“ Gledam kroz vrata, u spavaću sobu. „Moje stvari nisu tako lepe kao tvoje, tako da nema razloga da ih zadržim.“

Stavlja ruke na moje lice. „Rekao sam ti, napravićemo mesta za sve što želiš da doneseš. Ništa ne moraš da baciš.“

Ja se grizem za donju usnu i kažem: „Veruj mi, ne želiš onaj moj ružni polovni kauč u svojoj dnevnoj sobi.“

„Otkud ja znam da ne želim tvoj ružni polovni kauč u svojoj dnevnoj sobi? Nikad ga nisam video.“ Pokušavam da zaobiđem to minsko polje u razgovoru tako što skrećem pogled, ali mi on prstom vraća bradu tako da se gledamo u oči. „Ničega ne moraš da se stidiš.“

„Da, moram“, kažem i uzvraćam mu pogled. Onda se naginjem i brzo ga ljubim, da ne bi opet počeo da se duri. „Videćeš u subotu, kada budem došla s radnicima. Juče sam zakazala. A nedelju ćemo provesti tražeći ovde mesta za moje stvari. Sačuvaj bolovanje za ponedeljak. U ponedeljak ćemo oboje biti umorni i sigurno će nam prijati da dan provedemo u pižami. Mada može i bez nje.“

Naslanja čelo na moje čelo, a osmeh mu je zarazan. „Dogovoreno.“ Odguruje se od mene uz još jedan hitar poljubac pa izlazi iz kupatila.

Dvadeset minuta kasnije, pošto je Rajanov ševrolet tiho otišao, ja krećem u svojoj deset godina staroj tojoti. Lejk

Forbing je srednje velik grad u severnoj Luizijani, poznat po plodnim farmama i velikim nalazištima prirodnog gasa. To je bogat kraj, ali je i miran. Vožnja od Rajanove kuće do naselja Lejk Vju traje petnaest minuta, pošto ono nije ni blizu jezeru po kome je dobilo ime.

Stajem na praznom parking-mestu za stan br. 203, pored kamiona iz *Gudvila*.

„Poranio si, Pate“, kažem vozaču pošto smo oboje izašli.

On klima glavom. „Prva vožnja mi je bila kraća nego što sam očekivao. Koji stan?“

Pat ide za mnom uza stepenice dok njegov pomoćnik otvara zadnja vrata velikog kamiona. Pošto sam stala pred svojim vratima, vadim ključ iz torbice. „Ovde sam.“

On ponovo klima glavom i vraća se u prizemlje. Bravu uspevam da otključam tek posle nekoliko pokušaja; dugo nije korišćena. U trenutku kada okrećem kvaku, čujem udarce metalnih kolica na stepenicama.

Pridržavam uzana vrata dok Pat i njegov pomoćnik pokušavaju da kroz njih uteraju kolica.

„Gde da ih ostavim?“, pita on.

Osvrćem se po praznom stanu i kažem: „Evo tu na sredinu sobe.“

Posmatram prvu gomilu kutija. Sve su pune stvari koje sam birala protekla četiri dana. Stvari koje mi je Pat čuvao u tom kamionu, sve dok nisam bila spremna da ih donesem ovamo. Stvari koje ću u nedelju preseliti u Rajanovu kuću. Stvari za koje ću govoriti da su moje već godinama, a ne tek nekoliko dana.

Moraju dva puta da siđu da bi doneli sve kutije na sprat. Iz džepa vadim pet dvadesetica i dajem ih Patu. *Gudvil* ne nudi tu uslugu, ali je on za malo keša bio vrlo spreman da pomogne.

Momci su na vratima kada pitam: „Nego, jeste li poneli i dodatne kutije?“

Pat sleže ramenima i gleda pomoćnika, koji kaže: „Da, eno ih pozadi u kamionu. Hoćete da ih donesemo?“

Ne pokazuju da im je to neobično, čak i ako to misle. „Ne. Ostavite ih na trotoaru ispred mojih kola.“

Izlazim za njima. Dok istovaruju rasklopljene kartonske kutije, ja odlazim do svog gepeka i vadim malu crnu torbu. Ponovo im zahvaljujem dok se penju u kamion. Treba da završim još samo nekoliko stvari.

Unutrašnjost stana je jednostavna. Ulazi se u malu dnevnu sobu, sa kuhinjom u daljem delu. Uzani hodnik vodi u kupatilo i spavaću sobu. Bež tepih se spaja sa bež linoleumom i bež zidovima.

U kuhinji otvaram crnu torbu i vadim četiri jelovnika iz obližnjih restorana i tri slike koje sam odštamovala u fotokopirnici, na kojima smo Rajan i ja, kao i sedam magneta koje ću staviti na frižider. Zatim uzimam flašice majoneza, kečapa i senfa, pola sadržine iz svake prosipam u sudoperu, pa ih onda ređam u vrata frižidera. Sa crnom torbom odlazim u kupatilo i prosipam pola šampona i balzam za kosu u lavabo, isto kao što sam učinila sa majonezom, senfom i kečapom, i onda ih ređam na ivicu kade. Otvaram sapun, stavljam ga na odvod u lavabou i puštam vodu, okrećem ga svakih nekoliko sekundi tako da znak nestane a ivice se zaoble, i onda ga stavljam u malo udubljenje na zidu tuš kabine. Pasta za zube je poslednja. Malo je cedim, ali pravim dve-tri mrlje na ivici lavaboa, baš kao što radim u Rajanovoj kući, iako znam da mu to smeta. Tubu ne zatvaram, već je samo tako ostavljam pored slavine.

Na kraju je spavaća soba. Vadim žičane i plastične vešalice i poslednje stvari iz torbe i raspoređujem ih na praznu

metalnu šipku. Pošto sam se vratila u malu dnevnu sobu, razbacujem urednu gomilu kutija, tako da prekrivaju čitav pod. Nalazim dve kutije, jednu s knjigama a drugu sa starim bočicama parfema, pa ih otvaram. Vadim knjige i očas posla pored kutije stoji nekoliko malih gomila, kao da još nisam stigla da ih spakujem.

Za bočice parfema treba mi malo više vremena. Stavljam kutiju na mali kuhinjski pult i odmotavam četiri flašice s vrha, pa ih ređam. Svetlo sa prozora obasjava ih pod savršenim uglom i tanko, raznobojno staklo deluje kao prizma pa širi zrake plavog, ljubičastog, ružičastog i zelenog po bednoj sobi.

Od svega što sam te nedelje kupila, potraga za flašicama parfema bila je najteža, a začudo, i najzabavnija. Prava je slučajnost, zaista, što sam uopšte morala da ih tražim, ali pošto sam naletela na objavu na *Fejsbuku* u kojoj je Rajan bio tagovan, shvatila sam da je to tačno ona vrsta predmeta koje ja moram da „sakupljam“. On majci za rođendan svake godine kupuje jednu takvu flašicu. Ova je bila izrađena u stilu art dekoa, kugla od graviranog stakla na srebrnom postolju, ukrašena četvrtastim ogledalcima, poklon kakav bi Džej Getsbi dao Dejzi. Bila je prelepa, i sudeći po osmehu na njenom licu, mnogo joj se dopala.

A ako sam ja devojka koja voli nešto da sakuplja, to je sasvim sigurno prava stvar.

Poslednji put osmatram sobu. Sve izgleda tačno kao što želim. Kao da sam sve spakovala, sem nekoliko preostalih sitnica, koje nisam stigla, kao da mi je ostalo samo još nekoliko nasumičnih stvari.

„Kuc, kuc“, čuje se glas iz hodnika i ja se okrećem u mestu. To je upravница zgrade, od koje sam u ponedeljak iznajmila ovaj stan.

Ulazi u sobu i posmatra kaos na podu. „Zabrinula sam se što još od ponedeljka ovde nikog nisam videla.“

Guram ruke u džepove i naslanjam se na zid pored kuhinjskog pulta, stavljam jedno stopalo ispred drugog. Pokreti su mi spori ali proračunati. Brine me što je ona ovde, što proverava šta radim, i što će možda isto da uradi u subotu, kada Rajan bude došao da mi pomogne oko selidbe. Izabrala sam mesto gde se komšije ne trude da se upoznaju, a u kiriju su uključeni računi, pošto stanovi mogu da se iznajme na nedelju dana. A meni zaista treba samo nedelja.

Činjenica da sam iznajmila jedan od samo nekoliko nameštenih stanova sigurno je probudila njenu znatiželju. Kada se neko potruži da donese nameštaj, obično namerava da tu živi duže od nedelju dana, ali nisam želela da Rajan pomisli kako je moj život toliko nestalan da nemam čak ni sopstveni kauč, tako da namešteni stan nije dolazio u obzir. I evo nas sada, posle četiri dana boravka, ja imam samo osam kutija, strateški raspoređenih po sobi.

Rukom prelazi po površini najbliže kutije i odmerava bočice parfema na pultu. Znam takve žene. Drečavo je namšinkana, odeća joj je tesna, i nekada davno bi ljudi rekli da je lepuškasta, ali je život nije mazio. Pogledom upija sve što se dešava oko nje. Ovakvi stanovi se iznajmljuju za sumnjive svrhe, a ovde ona gospodari i neprekidno pogledom traži šta bi mogla da iskoristi. Sada je prešla parking i ušla pravo u moj stan zato što zna da nešto smeram, ali ne zna kako da to upotrebi protiv mene.

„Samo hoću da vidim jesi li se smestila“, kaže.

„Jesam“, odgovaram, pa gledam bedž sa imenom, pored njenog dubokog dekoltea. „Šona, ništa ne moraš da brineš. Samo idi.“

Leđa su joj se ukočila. Moj odsečni glas je u suprotnosti sa mojim opuštenim držanjem. Ovde je ušla misleći da vlada situacijom, da je na nekom nivou shvata, ali sam je ja zbunila.

„Znači i dalje treba da očekujem da će stan biti prazan i da ćeš mi vratiti ključeve u nedelju pre pet?“, pita.

„Kao što ja očekujem da više neće biti nenajavljenih poseta“, odgovaram, pokazujem glavom ka vratima i smeškam joj se.

Ona cokće jezikom, pa se okreće i odlazi. Jedva se obuzdam da ne navučem rezu za njom. Ali ovde sam gotovo završila, a čeka me još posla pre nego što Rajan danas u pola šest pređe granicu Luizijane i Teksasa.

TREĆE POGLAVLJE

Rajanov deka je umro pre tri godine, samo godinu dana posle svoje supruge, i ostavio je Rajanu svoju kuću, zajedno sa svim nameštajem, kompletnim posuđem, svakom slikom na zidu. I da, sa priličnom svotom u gotovini.

Rajan priča da je jednog dana svratio da obiđe deku i otkrio da je ovaj mirno umro u snu, pa se onda nedelju dana kasnije uselio. Sa sobom je poneo samo odeću, pribor za higijenu i novi dušek za spavaću sobu. Rajan bi verovatno mogao da napravi mesta za moj polovni kauč... da ga ja imam.

Duž njegove ulice pružaju se veliki hrastovi i njihove krošnje šire senku preko čitavog pločnika. Komšije su sve stariji ljudi, odavno tu žive i vole da mi pričaju kako su gledali tog „divnog dečaka“ kako odrasta, još otkako je bio beba. To je kuća u kakvoj ljudi žive kad napokon uspeju u životu. Kada imaju dvoje-troje dece i kada onaj večiti strah da neće imati dovoljno novca za račune napokon popusti i više ne može da ih uguši.

Za Rajana je, međutim, prevelika. Ima sprat, široki trem i veliko dvorište pozadi, bela je sa tamnozelenim kopcima,

brižljivo održavanim cvetnim lejama i ciglenom stazom koja vodi do ulaznih vrata. Za obilazak svake sobe trebalo bi vam nekoliko minuta – toliko je velika da iz spavaće sobe ne biste čuli da neko ulazi na vrata garaže.

Uterujem kola na prilaz, da bih što kraće nosila kutije. Tek pošto sam otvorila prtljažnik, primećujem Rajanove komšije iz kuće s leve strane, Bena i Megi Rodžers, kako me posmatraju sa svog trema. Tačni su kao sat. Njihova jutarnja šetnja se poklapa s našim odlaskom na posao, a već počinju da ispijaju večernje koktele na tremu kada se mi vraćamo na kraju radnog dana. Ali takva je atmosfera u čitavoj ulici, pošto su većina stanovnika ili penzioneri ili će uskoro to postati.

Gospođa Rodžers me prati pogledom dok vadim prvu kutiju iz gepeka. Taj jasan znak da više nisam samo povremena gošća preneće ostatku ulice kada sutra ujutro krene u šetnju. Rodžersovi u tom kraju služe i kao sigurnosne kamere i kao lokalni medij.

Ćutke me posmatraju dok istovarujem kutije. Rajan stiže baš kada uzimam poslednju. Izlazi iz kola i odmah pritrčava da mi pomogne.

„Hajde, pusti mene“, kaže.

Dižem se na vrhove prstiju da ga poljubim, a zbog kutije možemo da se dodirnemo samo usnama.

Pre nego što smo ušli, on pozdravlja Rodžersove. „Dobro večer!“

Gospođa Rodžers ustaje i prilazi ivici trema, naginje se koliko može a da ne padne u žbunje azaleje. „Baš ste vredni!“, dovikuje.

On sa punim rukama može samo da klimne ka meni. „Evi se useljava.“ Ja sam sva zatreperila od njegovog širokog

osmeha, i ne mogu da obuzdam jednako širok osmeh na svom licu.

Gospođa Rodžers upućuje mužu pogled koji govori *lepo sam ti rekla*, pošto su se njene slutnje obistinile. „Ah. Pa, izgleda da vi mladi danas volite da preskočite poneki važan korak.“ Ukočeno se smeje, da ublaži žaoku tih reči.

Rajan se ne da. „Naši koraci možda idu drugačijim redosledom, ali nijedan ne propuštamo.“

Ja sam glasno uzdahnula pre nego što sam stigla da završim usta i trudim se da ne učitavam previše u te komšijske šale.

Gospodin Rodžers se pridružuje supruzi na ivici trema. „Pa, onda bi valjalo da propisno poželimo dobrodošlicu Evi u naš kraj! Svratite jedno popodne na koktel.“ Gospodin Rodžers dobro krije ako mu možda smeta to što se dešava.

„Vrlo rado. Možda sledeće nedelje?“ , odgovara Rajan u ime nas oboje.

Osmeh gospodina Rodžersa je iskren kada kaže: „Imam novu dimilicu za viski, pa da je zajedno isprobamo.“

Rajan se smeje. „Davno nisam probao vaš old fešend. Jedva čekam.“ Onda me blago gurka ramenom da krenem ka kući.

Napokon smo unutra i Rajan spušta kutiju kraj ostalih, u prostranom hodniku.

„Odeću i cipele sam već donela. Kako je tebi bilo danas?“

Sleže ramenima. „Naporan dan. Više bih voleo da sam ga proveo pomažući ti oko pakovanja.“

Rajan ne voli da priča šta radi četvrtkom. I mada se jutros šalio da će preskočiti posao, oboje znamo da to nikada ne bi učinio.

To što radi četvrtkom je važno.

Posmatra kutije. Momci su ih jutros doneli prazne, a sada su pune stvari koje su jedine zaista moje i koje ću ovde držati. On diže pramen koji mi je ispao iz punde, pa ga uvrće oko prsta. „U svom stanu si sve završila?“

Široko mu se osmehujem. „Jesam! Spremna sam za selidbu u nedelju, ali iskreno, mislim da bismo mogli sve da obavimo i samo sa naša dva automobila. Na kraju sam sav nameštaj poklonila. Ostalo je još samo desetak kutija“, kažem i nogom kuckam najbližu.

Na licu mu se vide zbunjenost i malo tuge. „Evi.“ Moje ime izgovara tiho. „Sve si poklonila?“

Prelazim palcem preko njegovog čela, da mu poravnam bore. „Ti živiš u kući gde ti svaki komad nameštaja nešto znači. Svaki je uspomena. Odrastao si kraj tih stvari i one su deo tebe. Moje stvari nisu bile takve. Bile su samo nužne. Da imam gde da sednem, i ništa više. Lako sam ih se odrekla.“

Nameštaj o kome govorim možda nisam razdelila tog dana, ali su osećanja svejedno istinita.

Rajan vadi telefon iz džepa i nekog zove. Gledam ga i pitam se šta to radi.

„Dobar dan, ovde Rajan Samner. Evi Porter je zakazala selidbu za nedelju, ali moramo da otkazemo.“

Slobodnom rukom me privija bliže. Sluša šta mu govore, pa im zahvaljuje i prekida vezu.

„Idemo po ostalo. Odmah. Ja ću sve da uradim, pošto ti sigurno padaš s nogu od umora. Daj mi samo pet minuta da se presvučem.“

Otvaram usta da se pobunim, ali ih on zatvara svojim usnama, i ja sam utihnula. Ljubi me dovoljno dugo da oboje pomišljamo da promenimo plan, ali me onda pušta i brzo izlazi iz sobe.

„Pet minuta!“, više i nestaje u dubinama kuće.

Naslanjam se na zid i gledam na sat. Pola sedam. Kancelarija u naselju Lejk Vju je zaključana i upravница zgrade je odavno otišla kući.

Rajan me u svom tahou prati do stana. Drago mi je što se ne vozimo zajedno kada on shvata kuda idemo, ali bar izgledam kao da me je iskreno sramota zbog toga gde živim.

Parkira pored mene i brzo izlazi iz kola. Pre nego što sam stigla da otvorim vrata, on se stvorio pored njih. „Trebalo je da mi kažeš da ovde živiš.“ Osmatra parking kao da pokušava da odredi odakle vreba opasnost.

Ja ga hvatam za gajke na pantalonama i privlačim ga bliže. „Baš ti zato i nisam rekla.“ Stavljam svoju desnu u njegovu levu šaku i on je čvrsto steže dok ga vodim ka stepeništu. Primećuje svako pokvareno svetlo dok se penjemo.

Brava se sada malo lakše otključava i čim su se vrata otvorila, Rajan nas uvodi i zatvara ih iza nas. Podbočen šetka po stanu. Moram priznati da mi se to dopada, taj zaštitnički instinkt koji isijava iz njega jednako mi je neobičan i prijatan.

Čučnula sam pored gomile knjiga i počinjem da ih stavljam u praznu kutiju. „Zaboravila sam da moram da sakupjem još nekoliko stvari.“

Rajan prilazi pultu i uzima najbližu bočicu parfema. Diže je, posmatra je od vrha do dna, pa isto čini i s preostale tri. „Sakupljaš ih?“

Ozareno mu se osmehujem. „Aha!“ I onda želim da mu pričam kako ih sakupljam zato što me podsećaju na baku, ali mi laž zastaje navrh jezika. Umesto toga kažem: „Videla sam sliku jedne takve flašice a nisam ni znala koliko su divne... i koliko različite umeju da budu. Nekako mi je to ostalo. Onda sam počela da ih sakupljam. Ljubičasta mi je omiljena.“ Laž mora biti što je moguće bliža istini, i uvek treba govoriti što

je manje moguće, ali čini se da je ovde posredi nešto drugo. Ne želim da ga lažem više nego što je neophodno.

Niko ne spominje da i njegova majka sakuplja bočice parfema, kao ni činjenicu da nam je to zajednički hobi, a ja neću da analiziram kako se osećam zbog toga što mi on to ne govori. Rajan spušta flašicu i počinje da otvara fioke u kuhinji, a onda zuri u frižider. Skida jednu našu sliku pa je pažljivo posmatra. To je selfi koji smo snimili nedugo pošto smo se upoznali. Napolju je bilo hladno i zagrlili smo se ispred male vatre u dvorištu iza njegove kuće. Donela sam sve što treba da topimo maršmelou na keksu i lica su nam bila musava od tih slatkiša. Na slici sedim u njegovom krilu i široko se osmehujemo, obraz uz obraz.

„To je bilo lepo veče“, kaže on.

„Jeste“, odgovaram. Te noći sam prvi put prespavala kod njega. Prvi put sam prespavala u njegovom krevetu. On i dalje gleda sliku i ja moram da se zapitam šta mu prolazi kroz glavu dok razmišlja o toj noći.

Na kraju skida sve slike i jelovnike i slaže ih na pultu, pa onda otvara frižider. „Ovde je ponešto ostalo“, dovikuje.

„E bez veze! Ja mislila da sam sve povadila. Hajde, baci to u smeće.“

Čujem ga kako kupi posude, pa otvara vrata ispod sudopere, gde se krije kanta za otpatke. Baca ih preko kutija od brze hrane i još nekih stvari koje sam našla napolju u kontejneru. Rajan vadi kantu i pita: „Je l' treba još nešto da se baci pre nego što odem do kontejnera?“

Mrštim se dok razmišljam. „Da, možda u kupatilu ima još nešto.“

On me hodnikom prati do kupatila. Uzimam načeti sapun iz tuš-kabine i bacam ga u korpu. Onda uzimam

šampon i balzam za kosu, probam koliko su teški, kao da procenjujem da li ih вреди poneti, pa bacam i njih.

Rajan kopa po fiokama i ormarićima, proverava svaki kutak. Mnogo je temeljniji nego što sam očekivala.

Pošto smo se vratili u glavnu sobu, zaviruje u kutije koje sam napunila ranije tog dana. Ali zapravo, ne izgleda kao da zaviruje. Već pre kao da nešto traži.

Pošto je pregledao tri kutije, ja ga pitam: „Nešto tražiš?“

Diže glavu i gleda me u oči. Na obrazima mu se od osmeha pojavljuju jamice. „Samo pokušavam da što više saznam o tebi.“

Te reči bi svaka devojka poželela da čuje, ali sada deluju kao da su pune skrivenog značenja. Teške. I ja se pitam da li on svoje reči bira jednako pažljivo kao ja svoje.

ČETVRTO POGLAVLJE

Prošle nedelje nisam svraćala iz mnogo razloga – kupovina, pakovanje, selidba – ali više nisam mogla da čekam. Lokal se za petnaest minuta zatvara, i mada sa karticom mogu da uđem i posle zatvaranja, ne želim da o tome ostavim tragove.

Baš kao svaka treća žena s kojom se mimoilazim, na sebi imam crne helanke, majicu s kratkim rukavima i patike. Dugačku crnu kosu skupila sam u punđu, ispod kopče na kapi za bejzbol. Obaram glavu ulevo, da me kamera u uglu prostorije ne bi jasno snimila. Nekoliko ljudi čeka u redu da im sledeći službenik pomogne, a među njima je i žena koja se muči s gomilom malih kutija, prebacuje ih u naručju, pa joj na kraju sve padaju na pod. Dvoje ljudi pred njom se saginju da joj pomognu da ih podigne dok pokušavaju da sačuvaju svoje pakete. Obilazim tu gužvu i odlazim na kraj lokala, gde čitav zid prekrivaju poštanski sandučići.

Donji levi ugao. Sanduče 1428.

Ti sandučići koriste šifru, a ne ključ, tako da ja srednjim zglobovom kažiprsta ukucavam šest cifara. Vrata škljocaju, ali

su se samo odškrinula. Ja ih širom otvaram, opet koristeći samo zglobove prstiju.

Iz pojasa helanki vadim malu kovertu, oklevam tren ili dva pa je stavljam unutra.

Gurnem vrata da se zatvore, ponovo ukucavam šifru da ih zaključam i odlazim iz lokala jednako brzo kao što sam ušla.

PETO POGLAVLJE

Kasnim na ručak sa devojkama. Sara i ja smo poslednjih nekoliko dana razmenjivale poruke, pokušavale da se dogovorimo koji dan svima odgovara i mada bismo uštedele dosta vremena da me je dodala u njihovu grupu, za takvu počast će trebati nešto više od jedne večere.

Želele su da se nađemo u čajdžinici iza male galerije u kojoj se prodaje sve i svašta, od ručno rađenog nakita preko starinske odeće za bebe do skupih proizvoda za negu kože. One će poznavati sve goste kao i svakog kupca pored koga prođu do stolova.

Mada sam spremna da me žene koje Rajan smatra za prijateljice ispituju, neću se pred njima otvoriti. Bar ne za sada. Sve dok ne budem sigurna da o njima znam više nego što će one ikada saznati o meni.

Zato se umesto toga nalazimo u restorančiću nedaleko od mog posla. Rajanu je trebalo samo nedelju dana otkako smo se upoznali da mi nađe novi posao, posao zbog koga neće morati da okleva kada ga prijatelji pitaju gde radim. Ja sam pomoćnica koordinatora aktivnosti u maloj galeriji u centru.

Posao je lak, a pošto je šef, gospodin Voker, Rajanov klijent, preskočili smo deo gde moram da donesem tri preporuke i radnu biografiju.

Bet, Alison i Sara već sede sa još jednom ženom koja nije bila na večeri, ali za koju sa slika znam da je deo njihovog uzanog kruga prijatelja.

Sa pločnika ih gledam kroz izlog dok prilazim. Lokal je više nalik na mesto za brzu hranu i gotovo svi gosti su u poslovnim odelima ili u poliesterskim uniformama koje zaposleni u sudnici moraju da nose. Ženama je neprijatno, i po načinu na koji se osvrću oko sebe znam da razmišljaju kako su se našle na mestu gde će im se miris ulja za prženje upiti u kosu, u odeću i kožu i pratiti ih do kraja dana. Na mestu gde se neće zadržavati pošto završe s ručkom.

Sara ustaje pošto me vidi i maše mi da im se pridružim. Sve četiri žene koriste vreme potrebno da im priđem da osmotre kako izgledam. Pogledi im prelaze od dubokog razreza moje dugačke jarkoplave suknje, preko tanušne bele majice koja ne skriva moj pastelnoplavi brus, do bezbrojnih narukvica koje zveckaju kad hodam. Dugo sam razmišljala koji izgled da im pokažem – osobu koja želi da se uklopi ili osobu koja želi da se izdvaja.

Danas me je teško promašiti.

„Hej, Evi, baš mi je drago što se ponovo vidimo“, kaže ona pre nego što sedne. Pokazuje na druge žene za stolom i dodaje: „Sećaš se Bet i Alison.“

„Naravno“, odgovaram i klimam im glavom.

„Ovo je Rejčel Mari. Rejčel, ovo je Evi Porter.“

Rejčel diže ruku i kratko mi maše sa druge strane stola. „Zdravo, drago mi je. Mnogo sam slušala o tebi.“

Uopšte ne sumnjam. „I meni je drago.“

Situacija je malčice neprijatna, zato što se tek sada upoznajemo, jer je Rajan odlučio da nju ne pozove na večeru. Razmišljao je o tome, ali je na kraju rešio da je ne pozove zato što, kako se izrazio, „ona ponekad ume da mu jebeno iskida živce“. Sem toga, ona je solo, a to bi pokvarilo raspored za stolom.

U trenutku kada sam spustila torbicu na pod pored stola, osećam vibraciju telefona. Brzo gledam i vidim da je poruka od Rajana:

Lepo se provedi na ručku, ali ne dozvoli da te zezaju. Zovi me kad završiš.

Grizem se za usnu da potisnem osmeh.

„Hvala što ste došle. Ja nemam mnogo dugačku pauzu za ručak“, kažem dok uzimam plastificirani jelovnik zadenut između posude za šećer i flašice kečapa.

I Sara uzima jelovnik pa kaže: „Nema problema. Mi nikad ne svraćamo u centar, tako da je ovo baš zabavno.“

Ostale tri su se verovatno jedva uzdržale da ne prevrnu očima. Ovo nije njihova teritorija. Ni izbliza.

„Dobro, znači dolazite na piće kod nas pre zabave za Derbi* u subotu“, kaže Beti.

Dve nedelje posmatram pozivnicu na Rajanovom frižideru. Iako nismo ni blizu Kentakija, pozvani smo na zabavu u ergelu kraj grada, da zajedno gledamo Derbi uz južnjačke koktele sa burbonom i nanom i tople sendviče sa ćuretinom i slaninom. Na pozivnici je pisalo da gošće, ako mogu, dođu sa *što većim* šeširima.

Devojke pokušavaju da se zagreju za mene tako što me uključuju u svoje prazne priče, ali je očigledno da ja ne znam

* *Kentucky Derby* – najpoznatija konjska trka u Americi (Prim. prev.)

ljude, mesta i događaje o kojima govore, tako da ne učestvujem, već ih umesto toga samo posmatram. Gledam njihovu međusobnu interakciju, njihove gestove, reči koje biraju. Misle da je svrha ovog ručka da što više saznaju o meni, ali ću na kraju ja saznati mnogo više od njih.

Pošto smo naručile – vodu i salatu – sve četiri žene se naginju napred i ja se spremam za ono što sledi.

Ne čudi me što Rejčel počinje. „Dobro, pošto sam propustila onu večeru, sad me sve zanima! Ispričaj mi sve o sebi.“

Naslanjam se, želim da između njih i mene ima što više prostora i kažem: „Pa, nema bogzna šta da se ispriča.“

Očekuju da nastavim, da pružim bar neki detalj, ali moraće više da se potrudu.

Sara se igra čašom, salvetom, telefonom. „Ona je iz Alabame“, odgovara umesto mene i gleda u Rejčel. Sara je osoba koja samo želi da se svi lepo slažu. Verovatno je na venčanju imala bledoružičaste ruže i pažljivo birala isti porcelan kao svekrva.

„Iz kog dela Alabame?“, pita Bet.

„Iz okoline Taskaluze“, odgovaram.

„Studirala si na Bami?“, pita Alison u istom trenutku kada se Rejčel odlučuje za neposredniji pristup: „Iz kog si tačno mesta?“

Gledam Alison i odlučujem se da odgovorim na manje agresivno pitanje. „Da, neko vreme sam tamo studirala.“

Po njihovim smorenim pogledima jasno je koliko ih frustriram.

Postoji ona stara izreka: *Prva laž je najvažnija*. Ne odnosi se na one male bele laži, koje izgovaramo bez razmišljanja; nego na neku veliku laž. Na laž koja menja igru. Na pažljivo pripremljenu laž. Na laž koja priprema teren za sve što sledi. A kada se ta laž jednom izgovori, većina ljudi veruje da je